

Arrest

nr. 208 958 van 6 september 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de stad Antwerpen

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 12 april 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de burgemeester van de stad Antwerpen van 4 april 2018 waarbij een verblijfsaanvraag niet ontvankelijk wordt verklaard (bijlage 42) .

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 juli 2018 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 13 juli 2018.

Gelet op de beschikking van 17 juli 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 augustus 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. GEENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegrondheid van het beroep

1.1. In een enig middel werpt verzoeker onder meer de schending op van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

1.2. Overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet werd de partijen bij beschikking van 2 juli 2018 de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep

door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden ingewilligd. De beschikking luidt meer bepaald als volgt:

“De bestreden beslissing betreft een beslissing tot niet - ontvankelijkheid van een verblijfsaanvraag (bijlage 42).

Het enig middel lijkt, in de aangegeven mate, gegrond.

In casu verklaarde de verwerende partij de op 17 januari 2018 ingediende aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk. Dit omdat het bewijs ontbrak van de te betalen retributie, zoals voorzien in artikel 1/1 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker wijst op de aan verweerder overgemaakte beslissing van 12 januari 2018 van het Bureau voor Rechtsbijstand in de Rechtbank van eerste aanleg van Antwerpen, afdeling Antwerpen. In deze beslissing kan het volgende gelezen worden: “Verleent aan verzoekende partij de rechtsbijstand teneinde een aanvraag in te dienen op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet en voor de retributie die hiertoe dient betaald te worden ten bedrage van 350 euro (...)”. Verzoeker betoogt dat hij op grond van deze beslissing van het Bureau voor Rechtsbijstand vrijgesteld is van betaling van de in artikel 1/1 van de Vreemdelingenwet voorziene retributie en dit op grond van artikel 668, d) van het Gerechtelijk Wetboek. Verzoeker klaagt aan dat de bestreden beslissing hierover niet motiveert.

De Raad lijkt verzoeker te kunnen volgen in zijn betoog. Uit het administratief dossier blijkt dat de voormelde beslissing van het Bureau voor Rechtsbijstand aan verweerder werd overgemaakt. In deze beslissing werd gesteld dat aan verzoeker de rechtsbijstand voor de retributie van 350 euro met betrekking tot het indienen van een aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt verleend. Conform artikel 668 eerste lid en tweede lid van het Gerechtelijk Wetboek staat tegen beslissingen inzake de rechtsbijstand een mogelijkheid tot hoger beroep open, enerzijds voor verzoeker en anderzijds voor de procureur-generaal bij het Hof van Beroep, die dergelijke beslissingen in hoger beroep naar het Hof van Cassatie kan verwijzen. De Raad beschikt niet over enige indicatie dat in casu hoger beroep werd ingesteld. Verweerder toont evenmin aan dat hij op dit ogenblik reeds derdenverzet zou hebben aangetekend. Aldus lijkt deze beslissing definitief in het rechtsverkeer aanwezig te zijn.

Verweerder kan deze beslissing niet zonder meer onbesproken laten, doch diende minstens te motiveren waarom hij van oordeel is dat voormelde beslissing hem er niet aan in de weg staat alsnog een onontvankelijkheidsbeslissing te treffen. Het volledig onbesproken laten van voormelde beslissing in de bestreden beslissing stelt verzoeker immers niet in staat kennis te nemen van de reden waarom verweerder van oordeel is dat hij - niettegenstaande het oordeel van het Bureau voor Rechtsbijstand in de Rechtbank van Eerste Aanleg, dat hij de procedure conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kosteloos kan instellen - alsnog de in artikel 1/1 van de Vreemdelingenwet bedoelde retributie dienen te betalen. Het is hierbij niet aan de Raad om deze beoordeling te maken in plaats van verweerder. In zoverre verweerder in de nota met opmerkingen een gans betoog voert, waarmee hij tracht aan te tonen dat de kosten van de rechtspleging, zoals bedoeld in artikel 664 Ger. W. geen betrekking hebben op de kosten dewelke verboden zijn aan een loutere aanvraag tot verblijfsmachtiging in toepassing van de Vreemdelingenwet, waarbij hij tevens verwijst naar een arrest van het Hof van Beroep te Gent van 29 november 2016, wijst de Raad erop dat deze uiteenzetting een motivering a posteriori uitmaakt. Dergelijke motivering kan het gebrek aan motivering in de bestreden beslissing niet remediëren. Louter ter informatie wijst de Raad bovendien op een arrest van het Hof van Beroep te Antwerpen dd. 26 april 2017, waarin werd vastgesteld dat de luidens artikel 1/1 van de Vreemdelingenwet verschuldigde retributie voor het indienen van een verblijfsaanvraag conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan worden beschouwd als een handeling, waarvoor rechtsbijstand in de zin van artikel 664 van het Gerechtelijk Wetboek kan worden verleend, daar artikel 665, 6° van het Gerechtelijk Wetboek voorziet dat rechtsbijstand kan worden verleend voor alle buitengerechtelijke procedures die opgelegd zijn bij wet of door de rechter. Hierbij wordt erop gewezen dat luidens artikel 668 van het Gerechtelijk Wetboek rechtsbijstand kan worden verleend aan alle vreemdelingen, in de procedures waarin is voorzien bij de Vreemdelingenwet. Het Hof van Beroep concludeert dat “een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet een eerste stap [is] in de procedure tot het verkrijgen van een verblijfsrecht zoals voorzien in de Vreemdelingenwet en [dus] valt onder art. 668 van het Gerechtelijk Wetboek.” (Antwerpen 26 april 2017, nr. 3967). Het is de Raad niet bekend of hiertegen een cassatieberoep werd ingediend. Verzoeker lijkt derhalve te kunnen worden gevolgd, waar hij stelt dat de formele

motiveringsplicht is geschonden, gezien de motivering de bestreden beslissing niet kan schragen. De bestreden beslissing lijkt derhalve te moeten worden vernietigd.”

1.3. Verweerder richt op 13 juli 2018 een schrijven aan de Raad, waarin hij verzoekt te worden gehoord. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt verweerder kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (hij wordt overeenkomstig artikel 39/73, §3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer hij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Waar verweerder bij zijn vraag tot horen tevens opmerkingen formuleert, merkt de Raad op dat – gelet op de vaststelling dat de vraag tot horen geen bijkomende memorie betreft – hiermee geen rekening mag worden gehouden. Bovendien dient erop te worden gewezen dat het verzoek tot horen er niet toe strekt verweerder de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in de beslissing – dan wel in voorkomend geval de nota met opmerkingen –, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.4. In het proces-verbaal van de terechtzitting van 9 augustus 2018 staat het volgende vermeld:

“De kamervoorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vraag tot horen.

De verwerende partij zet uiteen dat derdenverzet werd ingediend tegen de betrokken beschikking van het bureau voor rechtsbijstand in de rechtbank van eerste aanleg van Antwerpen zodat deze niet definitief is. Verder verwijst ze naar haar nota met opmerkingen.

De verzoekende partij merkt op dat dit geen afbreuk doet aan het in de beschikking vastgestelde gebrek aan formele motivering. Wat in de nota met opmerkingen wordt gezegd staat niet in bestreden beslissing en vormt dus een a posteriori motivering wat ook geldt voor de uiteenzetting van de verwerende partij inzake het derdenverzet. De verwerende partij stelt dat de Raad zal oordelen.”

1.5. De Raad kan zich aansluiten bij het betoog van de verzoekende partij ter terechtzitting. Indien de verwerende partij van oordeel was dat ze niet diende te motiveren aangaande de betrokken beslissing van het bureau voor rechtsbijstand in de rechtbank van eerste aanleg van Antwerpen van 12 januari 2018 omdat ze nog niet definitief in het rechtsverkeer aanwezig was, kwam het haar toe dit te specificeren in de bestreden beslissing, quod non. Door in de bestreden beslissing helemaal geen gewag te maken van de betrokken beslissing blijft de verzoekende partij in het ongewisse en is zij niet in staat na te gaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, wat neerkomt op een schending van de formele motiveringsplicht (cf. RvS 18 januari 2010, nr. 199.583). Bovendien, indien de Raad de verwerende partij volgt en het beroep verwerpt en het derdenverzet dat door de verwerende partij op 18 mei 2018 werd ingediend tegen de beslissing van het bureau voor rechtsbijstand in de rechtbank van eerste aanleg van Antwerpen van 12 januari 2018, verworpen wordt, heeft de verzoekende partij geen rechtsmiddel meer tegen de bestreden beslissing, ook al stelt de betrokken beslissing van 12 januari 2018 dat aan verzoeker de rechtsbijstand voor de retributie van 350 euro met betrekking tot het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt verleend. Bij een vernietiging van de bestreden beslissing kan de verwerende partij opnieuw oordelen over de ontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag waarbij ze het lot van het door haar ingediende derdenverzet kan afwachten. De houding van de verwerende partij komt contradictorisch over door enerzijds de betrokken beslissing van het bureau voor rechtsbijstand in de rechtbank van eerste aanleg van Antwerpen niet definitief te achten maar anderzijds wel de beslissing te treffen om de verblijfsaanvraag niet in overweging te nemen alsof deze beslissing reeds herzien werd. De Raad merkt ten slotte nog op dat de verwerende partij ter terechtzitting stelt niet te kunnen antwoorden op de vraag of zij gebruik gemaakt heeft van artikel 1127 van het Gerechtelijk Wetboek dat bepaalt, *“De beslagrechter kan, op dagvaarding ten verzoeken van de partij die derdenverzet heeft gedaan en na oproeping van alle andere partijen, de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing voorlopig geheel of ten dele opschorten.”*

1.6. Dit alles leidt tot de conclusie dat de beschikking overeind blijft, ook zonder de overtollige passage, *“Verweerder toont evenmin aan dat hij op dit ogenblik reeds derdenverzet zou hebben aangetekend. Aldus lijkt deze beslissing definitief in het rechtsverkeer aanwezig te zijn.”*

Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond.

2. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de burgemeester van de stad Antwerpen van 4 april 2018 waarbij een verblijfsaanvraag niet ontvankelijk wordt verklaard (bijlage 42) wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes september tweeduizend achttien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA